

**Κυριακή Γ΄ Νηστειῶν (Μαρκ. η΄34 - θ΄1)
26 Μαρτίου 2006**

Βρισκόμαστε ἤδη στὸ μέσο τῆς περιόδου τῆς μεγάλης Σαρακοστῆς. Σ' αὐτὸ τὸ πνευματικὸ στάδιο, ἀγωνιστές! Στὸν χῶρο τῆς νηστείας, ὁδοιπόροι! Στὴν προσευχή, γρηγοροῦντες! Στὶς καλὲς καὶ φιλόανθρωπες πράξεις, ἐνεργοῦντες! Στὸ κακὸ καὶ ἀμαρτωλό, ἀπέχοντες...!

Ἐτούτη κυρίως ἡ περίοδος, εἶναι χῶρος ἀγώνων πνευματικῶν. Ὅχι βέβαια ὡς τόπος, μὰ ὡς τρόπος ἐνεργείας. Καὶ ἐπιβεβαιώνει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι ὅπως στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρεται: «Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ γίνῃ ὀπαδός μου, ἅς ἀρνηθῆ τὸν ἑαυτὸν του, ἅς σηκώσῃ τὸ σταυρό του κι ἅς μ' ἀκολουθήσῃ...».

Συνεπῶς, γιὰ νὰ εἴμαστε μὲ τὸν Χριστό, μήτε εὐκόλο πράγμα εἶναι, μήτε σύντομο. Καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο, ἐπειδὴ ζητεῖται μιὰ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, μιὰ ἄρση τοῦ σταυροῦ μας καὶ μιὰ ἀκολουθία τοῦ Χριστοῦ. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως εἶναι καὶ δύσκολα, μὰ καὶ μακροχρόνια.

Ἀπαιτεῖται ἀγώνας καὶ προσπάθεια νὰ πείσουμε τὸν ἑαυτὸν μας. Νὰ τὸν ἀρνηθοῦμε. Νὰ σηκώσουμε ὕστερα τὸ δικό μας σταυρό, ἀναζητώντας τὸν ἄλλον τὸν ἀδελφό. Καὶ μαζί μ' αὐτὸν νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό.

Γιατὶ δὲν μπορούμε νὰ διασωθοῦμε μόνον ἐμεῖς. Δηλαδή δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸ νὰ ἐπιδιώκουμε τὴ δική μας σωτηρία πέρα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν σωτηρία τοῦ ἄλλου. Δὲν μπορούμε νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ τί θὰ ἀπογίνουν οἱ ἄλλοι. Εἴμαστε μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδελφοί Του κατὰ χάρη, γι' αὐτὸ ἐργαζόμενοι τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ ἔχει ἀντίκτυπο στοὺς ἄλλους. Δὲν εἴμαστε συνεπῶς μονάδα, ὡσὰν τὸν ἕνα κόκκο σιταριοῦ μέσα στοὺς χιλιάδους κόκκους στὸ σακί. Μὰ εἴμαστε πρόσωπο μὲ συνείδηση τῆς ὑπάρξεώς μας, ποὺ συνδεόμαστε μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀδελφοὺς μὲ τὸ σύνδεσμο τῆς ἀγάπης. Δὲν εἴμαστε λοιπὸν ἄτομο, γιατί τὸ ἄτομο εἶναι καὶ μένει ἀνώνυμο καὶ ξεχωριστό. Εἴμαστε πρόσωπο ποὺ εἶναι καὶ ἀνώνυμο καὶ ἐνωμένο μὲ ἄλλο πρόσωπο.

Ὅταν δὲ ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ ν' ἀρνηθοῦμε τὸν ἑαυτὸν μας, δὲν μᾶς καλεῖ νὰ τὸν ἀπαξιώσουμε. Ἐννοεῖ νὰ ξεπεράσουμε τὶς ὅποιες ἀναστολὲς ἢ ἐμπόδια ποὺ μᾶς ἐγκλωβίζουν σ' αὐτό. Ν' ἀνοίξουμε τοὺς ὀρίζοντες τῆς ὑπάρξεώς μας γιὰ νὰ χωρέσουν μέσα ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι – ἀδελφοί.

Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς μᾶς τονίζει πὼς πρέπει νὰ σηκώσουμε τὸ δικό μας σταυρό, θέλει νὰ τονίσει πὼς ὁ δρόμος μας, ὁ βίος μας, θὰ πορεύεται μέσα ἀπὸ ἀγῶνες ἐναντία στὸ κακό. Στὸ κακό, πὺ μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὴν πίστη. Καὶ ἐμεῖς θὰ κάνουμε τὸν ἀγῶνα μας μὲ τὴ δική Του βοήθεια, γιὰ νὰ σηκωθοῦμε. Αὐτὴ δὲ ἡ προσπάθεια δὲν ἔχει ἀνάπαυλα μήτε διακοπή, ἐπειδὴ ὁ διάβολος δὲν κάνει ἀπεργία. Νυχθημερὸν ἐργάζεται καὶ συνεχῶς μᾶς παρενοχλεῖ καὶ μᾶς διαβάλλει.

Ἐὰν λοιπὸν ἀποφασίσουμε νὰ εἴμαστε μὲ τὸν Χριστό, ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε μαζί Του συνέχεια. Δὲν μπορούμε νὰ εἴμαστε μαζί Του καὶ κάπου ἄλλοῦ. Νὰ λέμε πὼς ἀκολουθοῦμε τὸν Χριστό, καὶ ταυτόχρονα νὰ μὴν ἐγκαταλείπουμε τὸ διάβολο. Σὲ δύο κυρίους νὰ δουλεύουμε δὲν μπορούμε, κατὰ τὸν λόγον Του.

Ἔχουμε στὴν ἱστορία πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀπαρنيοῦνται τὸν ἑαυτὸν τους θυσιάζοντάς τον, γιὰ τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένεια, τὰ ἀγαθὰ. Καὶ τοὺς θαυμάζουμε. Τοὺς θεωροῦμε ἥρωες. Τοὺς στεφανώνουμε καὶ τοὺς χαρίζουμε τὴν ὑστεροφημία.

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετά. Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς πὺ γίνονται δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του. Γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος εἶπε πὼς ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, δὲν εἶναι ἀόριστη καὶ δίχως ἓνα πνευματικὸ σκοπὸ. Μήτε ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ μπορεῖ νὰ λογιστεῖ δίχως συγκεκριμένο πνευματικὸ στόχο. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ ὀφείλουν νὰ γίνονται μὲ συγκεκριμένο σκοπὸ, πὺ εἶναι ἡ ἀκολουθία Του. Νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ Χριστό.

Τελικὰ δὲ ὁ Χριστὸς μὲ τὴ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀποκλείει «κάθε συμβιβασμό, κάθε παρέκκλιση καὶ κάθε παρεξήγηση». Γιατὶ δὲν φτάνει ἡ ἄρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, οὔτε ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ μας, «πὺ μπορεῖ καὶ τὰ δύο νὰ γίνονται ἀπὸ ἐγωϊστικὲς ψυχικὲς παρορμήσεις, ἀλλ' ἡ προσήλωση στὸν λόγο Του».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μόνο ὁ ἄνθρωπος πὺ ἀπαρνιέται τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸν ἄλλον, τὸν ἀδελφό· μόνο ἐκεῖνος πὺ θυσιάζεται προσφέροντας τὸ καλό, κινούμενος ὄχι ἀπὸ παρορμήσεις ἐγωϊστικὲς, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη στὸν Χριστό· μονάχα αὐτὸς ἔχει ἐξασφαλίσει τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Καὶ ἔχει τεράστια ἀξία. Ἔτσι, ὥστε ἀκόμη καὶ ὀλόκληρος ὁ κόσμος, ἂν ἦταν κατορθωτὸ νὰ κατακτηθεῖ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀντισταθμιστεῖ μὲ τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς. Ἄν βέβαια τὸ ἔχουμε καταλάβει, τότε δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ ἡ προσπάθεια πὺ καταβάλουμε γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε τὸ ἔλαττον, ἐνῶ μᾶς διαφεύγει τὸ μεῖζον.

Γιατί τὸ μείζον εἶναι ἡ ψυχὴ μας καὶ τὸ ἔλαττον ἡ ἀπόκτηση τῶν ἀγαθῶν. Τί νὰ τὸ κάνεις ὅμως, ἐὰν ἀποκτήσεις τὰ ἀγαθὰ, δηλαδή τὸ ἔλαττον καὶ χάσεις τὴν ψυχὴ, δηλαδή τὸ μείζον; Ἐχει ἄρα γε κάποια ἀξία; Καμμία!

Ἀρχιμ. Ν.Π.